

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

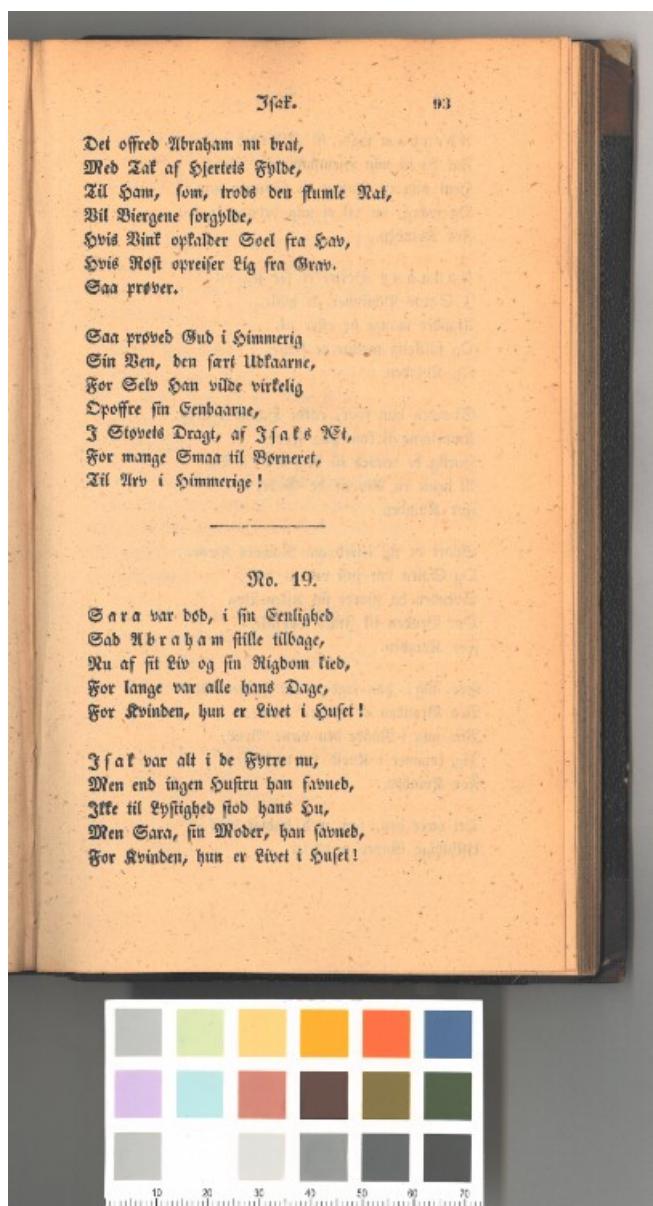
Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 93. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_621-txt-shoot-idm4900/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Isaf.

93

Det offred Abraham mi brat,
Med Tat af Hjerteis Fylde,
Til Hamm, som, trods den flumle Rat,
Vil Diergene sorghylde,
Hvis Vink opfaldet Sol fra Hav,
Hvis Rost opreiser Sig fra Grav.
Saa prøver.

Saa prøved Gud i Himmerig
Sin Ven, den fært Udskaarne,
Før Selv han vilde virkelig
Opoffre sin Ensaarne,
I Stovets Dragt, af Isals Vi,
Før mange Smar til Bonneret,
Til Aby i Himmerige!

No. 19.

Sara var dob, i sin Enighed
Sad Abraham stille tilbage,
Nu af sit Liv og sin Rigdom lidet,
Før lange var alle hans Dage,
Før Kvinden, hun er Livet i Huset!

Isaf var alt i d' Hytte nu,
Men end ingen Hustru han savned,
Ikke til Hysighed stod hans Hu,
Men Sara, sin Moder, han savned,
Før Kvinden, hun er Livet i Huset!

94

Isaf.

A b r a h a m sagde til Oldsvend sin :
Har du til min Hjemstavn saa fage !
Hent mig en Hustru til Sonnen min,
Og sværz, du vil ei mig bedrage !
Før Kvinden.

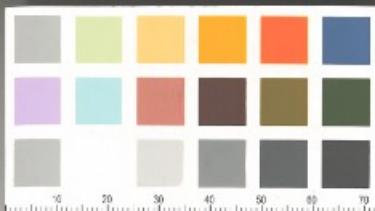
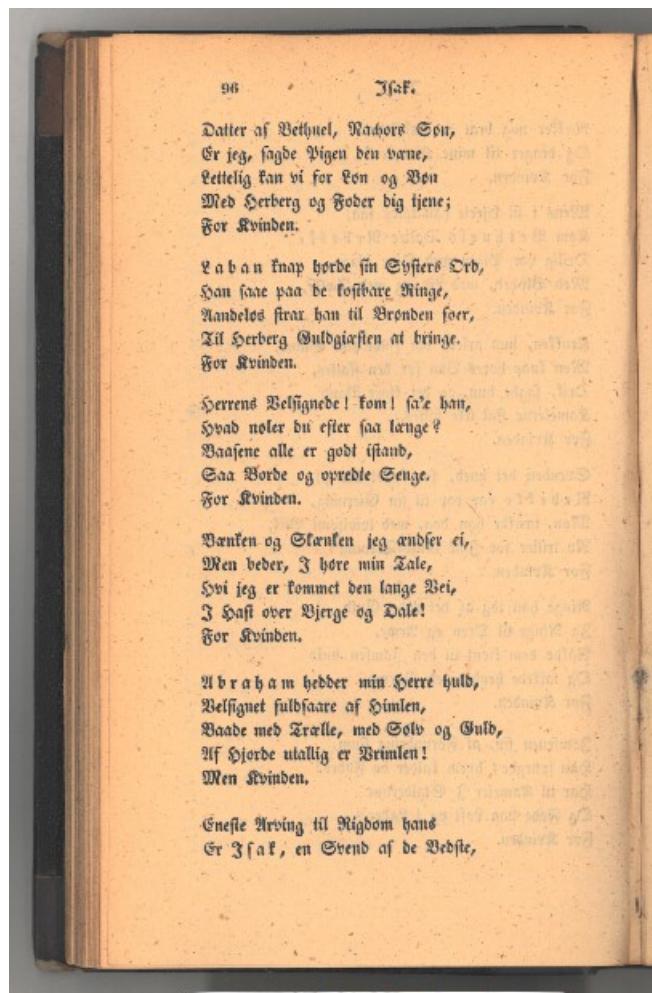
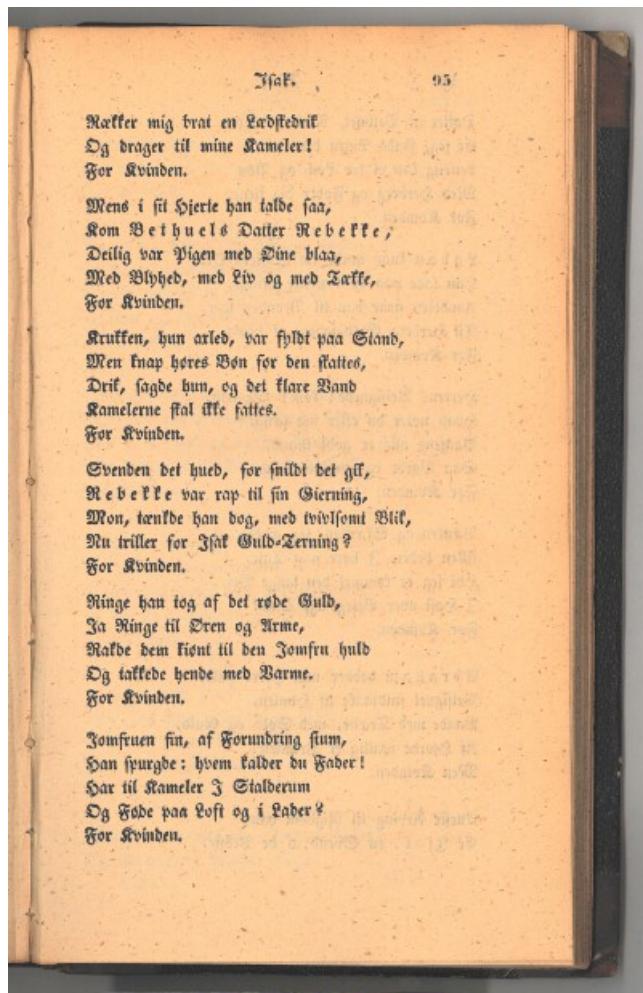
K a n a a n s Dottre ei see jeg vil
I Saras Paviljen at hvile,
Afzuder mange de offre til,
Og falsklig monne de smile,
Og Kvinden.

Svenden han svor, række Haand i Spy,
Kamelerne ti kom paa Gode,
Hurtig de travet til Nachors Vy
At hente en Bis af de Gode,
Før Kvinden.

Snart de sig leireb om Nachors Brond,
Og Solen var just ved at dale,
Svenden da gjorde sin Aften-Ven
Om Bruden til Isals Lovsale,
Før Kvinden.

Hør mig ! han sagde, min Herres Gud !
Bed Bronden er Piger vende,
Büs mig i Naade den vane Brud,
Jeg kommer i Kveld for at hente !
Før Kvinden.

Det vare den, som med hydigt Blis
Ustyldige Gaver meddeler,

Hedensk er Canaan, dertillands
Han maa ingen Benneviv sæste,
For Kvinden.

Svoret jeg haver ved Himmelens Gud,
At jeg vil ham ikke bedrage,
Mrende mit er en Grande-Brud
At sæste og føre tilbage;
For Kvinden.

Hidtil mig fulgte min Herres Gud,
Mig viste ved Brønden Nebelke,
Hun er til Isak en værdig Brud,
Med Blyhed, med Læv og med Zæffe,
For Kvinden.

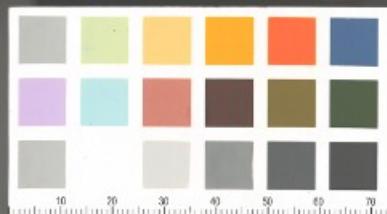
Sig mig oprigtig, mens her jeg staaer,
Bil Isak I Pigen troore,
Glæde min Herre med snehvidt Haar,
En Thyte i Canaans Stove?
For Kvinden.

På han ham svareb med Moder sin:
Med Dig haver Himmel os gieset,
Leve med Isak Nebelke sin,
Hun er han til Benneviv sæstet.
For Kvinden.

Gammen der blev nu i Labans Gaard,
Og Gammen i Mamre tillige,

2 Deel.

7

Glad blev den Olding med snehvidt Haar,
Blessigned den yndige Pyre,
For Kvinden.

Isak en Asten i Soelbjergs-Lag
I Marken gik ud for at bede,
Modle en Brud under Himmel-Lag,
Som lange Man om kunde lebe,
For Kvinden.

Tom ille længer slob Saras Telt,
Der Isak sin Benneviv fæned,
Og om hans Lykke det Nok er meldt,
Et længer sin Moder han fæned,
For Kvinden, hun er Livet i Huset!

Zvillinge-Moder til Sønner to
Nebelke blev langt om længe,
Abraham dog, for han gik til Alo,
Saae Isaks de halvborne Drenge;
Nebelke, hun var livet i Huset!

Jakob og Josef.

No. 20.

Esau var en Skytte vilb,
Og Jakob en sille Hyrde,
Skytten var gram, men Hyrden mild,
Og Lammet er lettesti Hyrde.

Før de blev født, det var Gude Ord,
„Den Større er dog den Mindre.“

